

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 89/07-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júla 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Ľubomíra Dobríka a Rudolfa Tkáčika v konaní o sťažnosti Ing. E. P., Č., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 167/02 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. E. P. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 167/02 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 167/02 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietahov.

3. Ing. E. P. p r i z n á v a finančné zadostučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Liptovský Mikuláš p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu .

4. Okresný súd Liptovský Mikuláš je p o v i n n ý Ing. E. P. uhradiť trovy konania v sume 10 538 Sk (slovom desaťtisícpäťstotridsaťosem slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. M. S., Advokátska kancelária, Č., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 89/07-11 zo 17. apríla 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. E. P., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 167/02.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že „*sa svojím návrhom zo dňa 03. 05. 2000 zaslanom na Okresný súd v Čadci domáhal zaplata sumy 10 600,-Sk s príslušenstvom...*“. Proti rozsudku Okresného súdu Čadca v tejto veci podal odporca odvolanie, o ktorom 30. októbra 2000 rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) tak, že rozsudok Okresného súdu Čadca zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uznesením krajského súdu zo 7. augusta 2002 boli sudcovia Okresného súdu Čadca vylúčení z prerokovania a rozhodnutia veci a vec bola prikázaná okresnému súdu. Od 23. októbra 2002 (kedy bol spis doručený okresnému súdu) okresný súd sťažovateľa vyzval na doplnenie návrhu a raz nariadil termín pojednávania, ktoré bolo zrušené. Predmetné súdne konanie nie je doteraz právoplatne skončené. Sťažovateľ 8. júna 2005 žiadal o urýchlené konanie vo veci a odstránenie prietáhov v konaní. Postup okresného súdu považuje sťažovateľ za porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania.

Predsedníčka okresného súdu vo svojom vyjadrení z 23. mája 2007 uviedla: „*Od pridelenia vecí, t. j. od 23. 10. 2002, sudkyňa konala v podstate v primeraných lehotách do apríla 2004, aj keď určitú dobu, od júna 2003 do februára 2004, sa nevykonávali vo veci žiadne úkony, čo sudkyňa odôvodnila množstvom pridelených vecí do jej senátu.*

Následne tunajší súd vo veci nekonal vôbec od apríla 2004 do decembra 2005. Treba pripomenúť, že v I. štvrtroku 2003 z desiatich sudcov tunajšieho súdu naraz odišli traja sudcovia, čo sa premietlo aj do nápadu nových vecí, keď zostávajúcim sudcom boli pridelené všetky nové veci a tento stav pretrvával do 01. 07. 2005, keď tunajší súd bol v podstate stabilizovaný, aj keď z pôvodných desať sudcov doteraz na tunajšom súde pracuje len deväť sudcov“. Súčasťou vyjadrenie bola aj stručná chronológia nasledujúcich procesných úkonov.

Právny zástupca sťažovateľa sa vyjadril k stanovisku okresného súdu v liste zo 7. júna 2007, kde uviedol:

„Okresný súd v samotnom vyjadrení priznal dva a pol ročnú nečinnosť, ktorú odôvodnil množstvom vecí a odchodom troch sudcov zo súdu. V tejto súvislosti chcem poukázať na predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej, dôvodom zmarenia práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, nemôže byť množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie a toto množstvo zároveň nezbavuje štát zodpovednosti za nadmerné dlhé časové prieťahy. Na ťarchu nemôže byť preto, ani zmena v organizácii súdu, na ktorú poukazuje predsedníčka.

Ani následné úkony popísané súdom od decembra 2005 nemožno zhodnotiť ako konanie. Nečinnosť spočíva aj v spôsobe konania súdu, ktorý je neefektívny a zbytočne predlžuje konanie. Súd napriek tomu, že nebol známy pobyt odporcu, tento sa mu nepodarilo zistiť ani prostredníctvom ďalších orgánov a neurobil ani žiadne ďalšie opatrenia v zmysle O.s.p. na zabezpečenie výkonu jeho procesných práv, zaslal dožiadanie za účelom výsluchu svedka (hoci vedel, že odporca musí byť o ňom upovedomený.) Okresnému súdu v Žiline, ktorý v dôsledku tejto skutočnosti nemohol výsluch uskutočniť

a bol nútený spis vrátiť, čím sa konanie bezdôvodne predĺžilo až do 12.04.2007/uznesenie o ustanovení opatrovníka/. “

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Zo sťažnosti a súdneho spisu ústavný súd zistil, že žaloba o zaplatenie 10 600 Sk s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia odporcu bola podaná sťažovateľom 4. mája 2000 Okresnému súdu Čadca, ale keďže zo sťažnosti zároveň vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia svojich ústavných práv len v konaní pred okresným súdom a ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom, predmetom preskúmania bolo iba konanie okresného súdu po 23. októbri 2002, keď mu bol spis postúpený z krajského súdu.

Z obsahu súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh konania:

Dňa 23. októbra 2002 bol spisový materiál predložený okresnému súdu a pridelený zákonnému sudcovi.

Dňa 13. februára 2003 okresný súd uznesením vyzval sťažovateľa na opravu a doplnenie návrhu, ktoré sťažovateľ predložil 18. marca 2003.

Dňa 19. marca 2003 určil okresný súd termín pojednávania na 28. máj 2003 (odporca predvolanie v odbernej lehote neprevzal) a súčasne uskutočnil procesný úkon na zaobstaranie dôkazov (písomná výzva adresovaná spol. F., s. r. o., Č., na oznámenie skutočností potrebných pre zistenie skutkového stavu – nedoručená zásielka bola vrátená s oznámením „*spät' nezistený na uvedenej adrese*“, druhá zásielka adresovaná na meno P. F. (ďalej len „svedok“) bola vrátená s oznámením „*spät' na uvedenej adrese nezistený*“).

Dňa 28. mája 2003 uskutočnil okresný súd pojednávanie (nedostavil sa naň odporca), na ktorom bol vypočutý sťažovateľ a pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom zistenia pobytu odporcu, jeho predvolania a zistenia ďalších skutočností potrebných pre zistenie skutkového stavu.

Dňa 13. júna 2003 okresný súd požiadal:

- Register obyvateľov Slovenskej republiky (ďalej len „register obyvateľov“) o oznámenie údajov o trvalom a prechodnom pobyte odporcu a svedka (požadované údaje mu boli predložené 23. júna 2003);

- Ústrednú evidenciu väzňov Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky (ďalej len „ústredná evidencia väzňov“) o oznámenie, či odporca alebo svedok toho času nie sú vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo výkone väzby (okresnému súdu bolo 25. júna 2003 oznámené, že uvedené osoby nie sú vo výkone väzby ani trestu);

- Okresný úrad, odbor živnostenského podnikania, Čadca, o výpis zo živnostenského registra týkajúci sa odporcu a svedka (výpis týkajúci sa svedka a oznámenie, že odporca v príslušnom registri nie je evidovaný mu bol zaslaný 27. júna 2006);

- Mestský úrad Čadca o oznámenie údajov o osobách žijúcich v spoločnej domácnosti so svedkom a o osobách žijúcich v spoločnej domácnosti s odporcom (požadované údaje mu boli oznámené 26. mája 2003, vo vzťahu k svedkovi oznámené jeho odhlásenie v meste Čadca z pobytu a uvedený jeho nový pobyt).

Dňa 27. februára 2004 okresný súd:

- požiadal príslušný útvar Policajného zboru o doručenie zásielky manželke odporcu, vyzval ju k oznámeniu údajov o adrese odporcu, príp. k vyjadreniu, či súhlasí s ustanovením za opatrovníka odporcu, (zásielka bola 5. apríla 2004 vrátená s oznámením „*menovaná sa v čase doručovania v mieste bydliska nenachádzala*“);

- zaslal svedkovi výzvu k oznámeniu údajov potrebných na preukázanie skutkového stavu (svedok prevzal zásielku 5. marca 2004), zásielka bola doručená aj prostredníctvom Obecného úradu Skalité 9. marca 2004;

- požiadal ústrednú evidenciu väzňov o oznámenie údajov, či odporca toho času nie je vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo výkone väzby (okresnému súdu bolo 8. marca 2004 oznámené, že uvedená osoba nie je vo výkone väzby ani trestu).

Dňa 18. marca 2004 okresný súd opätovne zaslal svedkovi výzvu k oznámeniu údajov potrebných na preukázanie skutkového stavu (požadované údaje predložil 26. marca 2004).

Dňa 13. júna 2004 sťažovateľ adresoval okresnému súdu žiadosť o zaslanie oznámenia o stave konania.

Dňa 3. decembra 2005 okresný súd požiadal:

- register obyvateľov o oznámenie údajov o trvalom a prechodnom pobyte odporcu (požadované údaje predložené 2. januára 2006);

- Sociálnu poisťovňu, pobočka Čadca o oznámenie údajov o subjekte, ktorý ako posledný odvádzal povinné odvody za odporcu (odpoveď mu bola predložená 10. februára 2006);

- Okresný súd Žilina (ďalej len „dožiadaný súd“) o vykonanie procesného úkonu podľa § 39 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) – výsluch svedka na vopred určené otázky.

Dňa 4. januára 2006 okresný súd požiadal ústrednú evidenciu väzňov o oznámenie údajov, či odporca toho času nie je vo výkone trestu odňatia slobody alebo vo výkone väzby (okresnému súdu bolo 11. januára 2006 oznámené, že uvedená osoba nie je vo výkone väzby ani trestu).

Dňa 22. februára 2006 dožiadaný súd požiadal okresný súd o zaslanie kópie návrhu vo veci, resp. súdneho spisu.

Dňa 11. apríla 2006 okresný súd opätovne požiadal dožiadaný súd o vykonanie výsluchu svedka s oznámením, že požadovaný spisový materiál mu nezasiela, pretože to nepovažuje za potrebné vzhľadom na priložené sformulované otázky.

Dňa 29. mája 2006 dožiadaný súd opätovne požiadal a odôvodnil potrebu zaslania spisového materiálu, ktorý bol okresným súdom v uvedený deň zaslaný.

Dňa 9. marca 2007 dožiadaný súd oznámil okresnému súdu, že požadovaný úkon neuskutočnil, pretože sa mu nepodarilo zistiť adresu odporcu.

Dňa 12. apríla 2007 okresný súd rozhodol o ustanovení opatrovníka odporcu na zastupovanie v konaní.

Ústavný súd zistil, že po tomto termíne okresný súd v predmetnej veci ďalej nekonal.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

„Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu“ (IV. ÚS 253/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni uvedený stav právnej neistoty.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 OSP, ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Samosudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.

1. Predmetom konania, v ktorom sťažovateľ namieta zbytočné prietahy, je zaplatenie sumy 10 600 Sk s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia odporcu. Z obsahu súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o právnej alebo faktickej zložitosti veci, ktorá by mohla zásadnejším spôsobom ovplyvniť doterajší zdĺhavý priebeh konania.

2. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania hodnotí ústavný súd ako súčinnosť. Sťažovateľ síce podal návrh, ktorý obsahoval nedostatky, no po výzve súdu ich v primeranej lehote odstránil, zúčastnil sa okresným súdom nariadeného termínu pojednávania a za účelom ochrany svojho základného práva využil v konaní príslušný právny prostriedok nápravy (sťažnosť na prietahy v konaní).

V správaní sťažovateľa teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti majúce výraznejší vplyv na spomalenie postupu okresného súdu v predmetnom konaní.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, uplatnením ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, bol postup okresného súdu.

Na neprimeranú dĺžku konania malo vplyv už obdobie od 23. októbra 2002 do 13. februára 2003, keď okresný súd vyzval sťažovateľa na opravu a doplnenie návrhu, počas ktorého okresný súd nevykonal žiaden procesný úkon po dobu takmer štyroch mesiacov. Nečinnosť okresného súdu v trvaní takmer osem mesiacov bola zistená aj v období od konca mesiaca jún 2003, keď boli okresnému súdu doručené oznámenia príslušných orgánov týkajúce sa údajov o osobe odporcu a svedka, do 27. februára 2004, keď okresný súd pristúpil k ďalším úkonom pre účely zistenia pobytu odporcu a doručenia výzvy svedkovi. Okresný súd zostal nečinný viac ako dvadsať mesiacov aj v období od 26. marca 2004, keď svedok predložil požadované údaje, do 3. decembra 2005, keď okresný súd opätovne pristúpil k úkonom smerujúcim k zisteniu pobytu odporcu a obrátil sa so žiadosťou o vykonanie výsluchu svedka na dožiadaný súd. Súvislú nečinnosť okresného súdu v uvedených obdobiach bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočné prietahy v konaní.

Ústavný súd zistil, že zbytočnými priet'ahmi bolo poznačené tiež celé nasledujúce obdobie od 3. decembra 2005 do 12. apríla 2007, keď okresný súd rozhodol o ustanovení opatrovníka. Išlo o obdobie vyznačujúce sa neefektívnymi úkonmi okresného súdu, ktorý napriek predchádzajúcim neúspešným pokusom ďalej pokračoval v zisťovaní pobytu odporcu, namiesto využitia procesného prostriedku poskytovaného pre tento prípad ustanovením § 29 ods. 2 OSP. Navyše postup okresného súdu, keď dožiadal iný súd o vykonanie výsluchu svedka, za daných okolností (neznámy pobyt odporcu, ktorého bolo potrebné o úkone vyrozumieť) hodnotí ústavný súd ako nesústredenú činnosť, ktorá spôsobila duplicitné vykonávanie neefektívnych procesných úkonov dožiadaným súdom a podpísala sa tak na predĺžení konania.

Ústavný súd pripomína, že nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty ohľadom tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol.

Ústavný súd sa pri posudzovaní sťažnosti vysporiadal aj s vyjadrením predsedníčky okresného súdu, ktorá priznala nečinnosť okresného súdu v určitých obdobiach a odôvodnila ju nadmernou pracovnou zaťaženosťou zákonnej sudkyne (v určitom období spôsobenú aj nedostatočným personálnym obsadením súdu).

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka pretrvávajúceho vysokého nápadu vecí a v tejto súvislosti neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Preto ústavný súd obranu okresného súdu spočívajúcu v pracovnej zaťaženiach zákonnej sudkyne neakceptoval.

Vzhľadom na všetky uvedené obdobia súvislej nečinnosti okresného súdu súhrnne v trvaní dvoch rokov a ôsmich mesiacov, ako aj celkovo na jeho nesústredenú a neefektívnu činnosť, nemožno dobu posudzovaného konania vedeného okresným súdom považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené.

III.

Vzhľadom na výrok o porušení základného práva sťažovateľa, ako aj na skutočnosť, že namietané konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 167/02 ďalej konal bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 20 000 Sk, čo odôvodnil dĺžkou doterajšieho konania, počas ktorej nebola vec dosiaľ právoplatne skončená. Podľa jeho vyjadrenia *„Sťažovateľ sa obrátil na súd v snahe o vyriešenie spornej situácie a v snahe domôcť sa svojho práva. Súd mu takúto ochranu doteraz neposkytol. Táto situácia vzbudzuje nedôveryhodnosť v súdnictvo SR*

a beznádejnosť v skutočnú ochranu svojich práv a to i vzhľadom na stav jeho vymožitelnosti. Dlhodobým súdnym konaním sa sťažovateľ cíti byť poškodený.“.

Ústavný súd s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku predmetného konania, na obsah a petit sťažnosti, ako aj na dĺžku zbytočných prietahov v tomto konaní a s tým spojenú ujmu sťažovateľa považoval požadovanú sumu za primeranú, preto návrhu sťažovateľa vyhovel v plnom rozsahu a priznal mu finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 10 537,50 Sk.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceneľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v konaní pred ústavným súdom v období od 1. januára 2006 do 1. januára 2007 predstavuje sumu 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu v tomto období 164 Sk, v období od 1. januára 2007 je to suma 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu 178 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania vyčíslit' ako súčet odmeny za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie a predloženie stanoviska k vyjadrenie odporcu) vrátane režijného paušálu ($2 \times 2\,730 \text{ Sk} + 1 \times 2\,970 \text{ Sk} + 2 \times 164 \text{ Sk} + 1 \times 178 \text{ Sk} + 1\,602 \text{ Sk DPH} = 10\,538 \text{ Sk}$). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu predstavuje sumu 10 538 Sk.

Ústavný súd právnenmu zástupcovi sťažovateľa priznal odmenu v sume 10 538 Sk.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2007